

Ved lovene af 1939 og 1946 er det bestemt, at det samlede beløb af pantebreve i ejendomme, der agtes bebygget, ikke må overstige $7\frac{1}{2}$ pct. af kasseobligationsgælden i den pågældende åbne serie, men dog, så længe medlemmerne af en sluttet serie er solidarisk ansvarlige for de i den åbne serie udstedte kasseobligationer, må andrage *indtil 300 000 kr.*; dette beløb svarer til $7\frac{1}{2}$ pct. af 4 mill. kr., hvilket beløb kræves udlånt i en ny serie, før medlemmerne i den senest sluttede serie kan ophøre med at være solidarisk ansvarlige for den nye series kasseobligationer.

I de fleste af foreningerne har den nævnte grænse på $7\frac{1}{2}$ pct. vist sig at være tilstrækkelig høj, fordi kasseobligationsgælden bringes tilstrækkelig i vejret ved udlånet i allerede opførte ejendomme. Navnlig har dette været tilfældet i foreninger, under hvis låneområde hører ejendomme af kategorier, der kun i ringe grad benytter forhåndsprioritering (landejen-domme). For de foreninger, der alene yder lån i byer og bymæssige bebyggelser, har der derimod *i nogle tilfælde vist sig vanskeligheder ved at imødekomme behovet for forhåndslån indenfor $7\frac{1}{2}$ pct.s grænsen.*

I nogen grad er disse vanskeligheder blevet overvundet ved, at foreningerne ved åbningen af nye serier holder de gamle åbne for udlån, indtil de nye serier har nået en passende størrelse; hermed er dog forbundet den vanskelighed, at låntagerne ofte vil foretrække at optage lån i de gamle serier på grund af de højere kurser for disses kasseobligationer. Endvidere er vanskelighederne søgt afhjulpet ved at opdele serierne i afdelinger, der har fælles solidarisk ansvar, således at kasseobligationsgælden i en lukket afdeling kan medregnes ved opgørelsen af grænsen for forhåndsprioritering i en nyåbnet afdeling. Hermed er dog forbundet den ulempe, at foreningen giver afkald på den ved lovgivningen hjemlede adgang til at opdele udlånet i serier, mellem hvilke der ikke finder solidarisk ansvarlighed sted, en adgang, der er hjemlet af hensyn til ønskeligheden af at begrænse det solidariske ansvar til de lån, der er ydet i perioder med mere eller mindre ensartede økonomiske forhold.